

Vainion Pentin vaellustaipaleesta

Pentti oli pienestä pitäen mukana Virran Veikot -partio toiminnassa Iisalmessa. Kokemuksen karttuessa hänestä tuli vetäjä pienemmille partiolaisille. Kirjaston luona asui kaveri, Tapanisen Eino, ja he löysivät sieltä Kullervo Kemppisen Lapista kertovat kirjat. Ne innostivat poikia vaellukselle pohjoiseen.

Vaellusta alettiin harjoitella Talaskankaalla tammikuussa. Ensimmäinen reissu tehtiin Saariselälle kevättalvella 1972. Sen jälkeen takana on lähes 100 vaellusta, joista kaikista on jäänyt muistoksi myös vaelluskertomus.

Vaellustaipaleen kohokohtia on vaikea nimetä, niin kuin jokainen vaeltaja tietää: kaikki vaellukset ovat omalla tavallaan upeita kokemuksia.

Vaellus, jolloin Nuorgamista Saariselälle v.1977 hiihdettäessä sää yllätti, ei unohdu. Vanha lappalaisnainen, ahku-mummu, oli heitä retken alussa jo varoittanut, kun näki tulevan sään. Vuosisadan pahin lumimyrsky, sään lämpeneminen ja hankikannon loppuminen kuin seinään merkitsi sitä, että edessä oli tosi kova reissu perille asti! Vauhti oli 500 m tunnissa, onneksi välillä löytyi postikelkan reittejä. Sillä vaelluksella paino putosi 8 kg.

Ensimmäinen Kebnekaisien huiputus v.1978 pysyy mielessä.

Kerhon yhteisiä ponnistuksia olivat 80-luvun alussa jäitä pitkin tehdyt hiihdot Iisalmesta Kuopioon ja toisin päin. Jäätilanne oli 40 vuotta sitten talvella varmempi kuin nyt, teltat pistettiin pystyyn jäälle, vaikka välillä oli pakkasta lähemmäs 30 astetta. Jäähiihtoon tuli vuosi vuodelta lisää hiihtäjiä silloin kun sitä järjestettiin.

10-hengen pakettiautokyydillä mentiin aikoinaan, v. 1990, huiputtamaan Pohjolan korkeimpia tuntureita Jotunheimiin. 10 päivän retkeen kerättiin rahaa talkoilla ja saatiinkin aikaan ikimuistoinen reissu Norjan upeisiin maisemiin!

Paljon myöhemmin, v.2008, ensimmäinen vaellus Santiago de Compostelan reitillä toi uuden näkökulman elämään! Niitä teitä ja polkuja tuli kuljettua sitten useammankin kerran, niin patikoiden kuin pyörällä.

Pentti liittyi tunturikerhon, silloin nimellä Sietsa, jäseneksi vuonna 1975. Sietsan perustajajäsenet kutsuivat kokoukseen, jossa konkari Kalle Matilainen kertoi juttuja Lapin vaelluksiltaan. Hän oli Tahko Pihkalan vaelluskaveri, hänen kanssaan he kävivät jo vuonna 1936 Haltilla ja sittemmin sinne palattiin usein. Kuuluisa Lapin Keisari Aslak Juuso ihmetteli, mitä ihmettä Haltille jäi, kun sinne aina pitää päästä!

Tunturikerho merkitsi yhteisöllisyyttä. Isolla joukolla oli hieno vaeltaa! Myös yhteinen tukikohta, Taivalmäki Lapinlahdella, muodostui paikaksi, jossa viihdyttiin yhdessä niin tapahtumissa kuin muuten vaan viikonloppuina.

VaVa-leirit ovat Pentin mukaan merkittäviä siinä, että voidaan tuoda lapsia mukaan tutustumaan retkeilyyn ja vaellukseen, yhteiset kokemukset isovanhempien ja lastenlasten kanssa jäävät mieleen molemmille!

Tunturikerhon toiminnassa on tärkeää, että on osaavia ja vastuuntuntoisia retken vetäjiä, kokemuksen karttuessa uusiakin pitää saada mukaan. Vaihtelevat vaellusreitit kiinnostavat, on oltava tavoitteita uusien kohteiden saavuttamisessa ja vaikkapa tunturien huiputtamisessa.

Tunturikerhon hallitukseen on tärkeää saada aina uusia toimijoita, vain sitä kautta toiminta pysyy elävänä ja riittää uusia ideoita niin vaelluksille ja retkille kuin muuhunkin toimintaan.